

BAKA ISTVÁN

Isten fűszála

József Attila emlékének

Nézem, ahogy a nyári alkonyat
piros tehénnyelve elnyalja a
fény sötömbjét, és lassan rám tapad
cserepes ajkakkal az éjszaka.

Micsoda szomjat kell majd oltanom
a véremmel! Ostoba, hogy hihettem,
hogy én vagyok a világ szomja, — most
látom már: félhold-szarvat hord az Isten,

s patanyomában összegyűlt esővíz
a tenger, kérődzése ritmusára
váltakozik a nappal és az éj, s mint
vakondtúrásra, lép egy-egy világra.

Nem tudtam én, hogy nyáluszályaként
leng a Tejút . . . De most mindent megértek.
Sötét van, és Isten fűszála, én,
ringok puha alsóajkán az éjnek.

SZILÁGYI DOMOKOS

Mešterović: Jób

Egy csont-bőr, vén zsidó üvölt föl
egekre a szemétdomb földről,
az Úristen kedve szerint
bánt s bánt el vele: néha mint
jó atya vagy csibész kölyök:
ahogyan éppen kedve jött.
Egy csont-bőr, vén zsidó üvölt föl
az égre a szemétdomb földről:
— Csupasz, szegény, árva maradtam,
hogy el ne veszítsed miattam
a fogadást, Uram, s a Sátán
elzöldüljön hűségem láttán;
mit csak szeszélyed elkívánt:
hét fiat és három leányt,
barmot, birkát, öszvért, tevét,
mindent leraktam teeléd,
nekem mindez: levegő, semmi,
— csak méltóztass koldussá tenni,